

Det är så väldigt mycket bättre på den underbara avdelningen

Hon satt i sin ödsligt monotona lägenhet och tänkte med en skön nostalgi på åren när hon var på den underbara kliniken på rättspsyk.

Personalen som var så snälla och fina och att det kändes som att bo i ett mysigt och tryggt kollektiv med maten serverad på punktliga tider i en stark känsla av att vara hemma i lugn och ro med ordning och struktur på tillvaron.

Nu satt hon i en snuskigt ensam lägenhet långt borta från alla sociala sammanhang ute i en öken utan några som helst hållpunkter och oaser. De meningslösa dagarna och nätterna malde sakta ned hennes självkänsla och hade inte städat och duschat på ett och ett halvt år.

Hon var en fin människa med mycket komma med när det gällde kärlek, empati och förståelse, men i hennes panna stod stämplat i neon: Mycket stört och kriminellt hopplöst psykfall som man ska passa sig för! De få vänner som hon hade var bara så där vanligt i samhället normalt psyksjuka utan att veta om det själva. Hon var i öppenvård och fick träffa en sjuksköterska för samtal en gång i veckan, men hon tyckte inte att det gav så mycket.

Hur ska man överleva psykiskt och själsligt ensam i en lägenhet? Vad ska man göra på dagarna och nätterna i den där starka känslan av att vara fullkomligt ignorerad och grymt godtyckligt nonchalerad? Hon var duktig på att skriva och hade planer på en bok men hennes äldre syskon avfärdade henne bara utan att motivera varför. Hon var en värdelös person som bara låg samhället till last. Hon hade inte något existensberättigande och folk glodde på henne på ICA och på stan föraktfullt och det var några ungdomar som skrattade åt hennes konstiga klädsel och tovigga hår.

Hon hade börjat att bli riktigt jävla förbannad, en känsla av utstuderat hat som hade ballat ur förr. Hon hade inget riktigt liv och hon längtade så tillbaka till avdelningen, det kärleksfulla kollektivet där man fick prata med den ljuvliga personalen och maten var punktligt serverad i en stark känsla av socialt sammanhang som höll ihop livets hela snurrande kaos.

En onsdag på eftermiddagen så promenerade hon upp till stans stora kyrka och satte sig och bad vid altaret. Sen klädde hon av sig naken och gick omkring på stan medan hon utstötte konstiga ljud och slog kullerbyttor.

Hon kördes genast till den rättspsykiatriska kliniken kollektivet Kärleken. Hon kom precis till middagen som var asiatiskt gryta och hon fick den där underbara känslan av att ha äntligen kommit hem. Och hon är så lycklig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten